

Sygn. akt IV KK 202/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **J. S.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2020 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 4 stycznia 2018 r., sygn. akt II K (...),

uchyla zaskarżony wyrok w zakresie braku nałożenia na oskarżonego J. S. co najmniej jednego z obowiązków z art. 72 § 1 k.k. i przekazuje sprawę w tej części Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. , wyrokiem z dnia 4 stycznia 2018 r., uznał J. S. za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. i za to skazał go na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby (pkt I i II) oraz na podstawie art. 43b k.k. orzekł środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości przez wywieszenie jego odpisu na tablicy ogłoszeń Sądu przez okres miesiąca (pkt III). Ponadto, na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 3.120,84 zł (pkt V).

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, oskarżyciela posiłkowego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2018 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił punkt III i V, a w pozostałej części utrzymał go w mocy. Ponadto, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji.

Kasację od powyższego wyroku – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżył go w części dotyczącej orzeczenia o karze w zakresie braku nałożenia na oskarżonego obowiązku wymienionego w art. 72 § 1 k.k., na jego niekorzyść. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 72 § 1 k.k., polegające na nie nałożeniu na oskarżonego przynajmniej jednego z obowiązków probacyjnych wymienionych w tym przepisie, do czego Sąd ten był zobowiązany, utrzymując w mocy wymierzoną przez Sąd I instancji karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy jednoczesnym uchyleniu środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości. Na tej podstawie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący, że zaskarżony wyrok w części dotyczącej kary zapadł z rażącym naruszeniem wskazanego w zarzucie kasacji przepisu prawa karnego materialnego, co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Zgodnie z art. 72 § 1 k.k., obowiązującym zarówno w czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, jak i w dacie wyrokowania przez Sąd odwoławczy, sąd zawieszając wykonanie kary zobowiązuje, a jeżeli orzeka środek karny, może zobowiązać skazanego przynajmniej do jednego z obowiązków probacyjnych wymienionych w tym przepisie.

Tymczasem, Sąd Okręgowy w P. zmieniając wyrok Sądu Rejonowego w L. (uchylając rozstrzygnięcie o środku karnym podania wyroku do publicznej wiadomości) oraz utrzymując go w mocy w pozostałej części, a więc także w części wymierzającej oskarżonemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie nałożył na J. S. żadnego – z obligatoryjnych w takim układzie procesowym – obowiązków probacyjnych.

Takie postąpienie – zaniechanie orzeczenia przynajmniej jednego z obowiązków wymienionych w art. 72 § 1 k.k. – skutkowało rażącym naruszeniem tego przepisu prawa karnego materialnego.

Uchybienie to, co oczywiste, miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało nieuprawnioną korzyścią dla oskarżonego.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w zakresie braku nałożenia na oskarżonego J. S. co najmniej jednego z obowiązków z art. 72 § 1 k.k. (art. 425 § 2 i 427 § 3 k.p.k.) i przekazał sprawę w tej części Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.